

оставехъ снѣдь на палача. Но за да земе трупа братство-то са закле да не открыва че убитата е жена. Нужно бѣше шото правосѣдіето да не губи честъта си.

Тогасъ палачътъ тури членовѣтъ и главата въ единъ платникъ насыпанъ съ трицы, и придруженъ отъ помагачытъ си трѣгнѣхъ по пѣтя къмъ Кадиксъ. Гардунцытъ ги слѣдовахъ изъ далечъ. Когато стигнѣхъ половина левга далечъ отъ Севиля, помагачытъ забихъ въ земята петѣтъхъ желѣзны колове, и послѣ самъ си палачътъ набоди на върховетъ имъ членовѣтъ и главата на Павлина, които оставяхъ тѣй изложени на очитѣ на пѣтницытъ и на снѣденіе на хвщнытъ звѣрове. Туй като са извърши, палачытъ си отидохъ, а гардунцытъ са бѣхъ скрили на страна.

— Доде сега нашыйтъ редъ, рекохъ тѣ, слѣдъ като са отдалечихъ палачытъ, да пипамы бърже за да не ны улови *Дымтъ*.

— Пази Боже! подобрѣ да ма уловѣхъ кога крадѣхъ митрата на владиката, рече единъ отъ тѣхъ като простараше платно по земята, на което другый единъ гардунецъ слагаше членовѣтъ и главата на страдалицата; подирь туй като задигнѣхъ драгоцѣното си брѣме, управихъ са къмъ палата на Гардунята, който на добра честь бѣше близо. Мандаменто ги чакаше въ залата на *Свѣста*.

— Ето, Господарю, работата са свърши, рекохъ стигнѣхълытъ.

— Не еще, рече Мандаменто, елате подирѣ ми.

И той ги заведе въ подземеліето, дѣто бѣхъ изгорили тѣлото на Севилскыя управитель. Тамъ чакаше Жуана; посрѣдъ подземеліето имаше носило покрито съ бѣло копрѣнено платно близо до ископанъ гробъ. Като видѣ Гардунцытъ Жуана станѣ, посрѣщна ги и пое отъ рѣцѣтъ имъ останѣлыты членове на чедото си, и послѣ рече на Мандаменто :